

I.

amikor
 a mélyvörös páholyban ülök
 időnként megsimogatom
 a formás, mellettem szuszogó
 karosszéket
 majd lassan lihegni kezdek én is
 s egy pillanatban
 amikor már nem tudok ellenállni
 a diótörő hívásának
 lerántom őrzítő tapintású nejlonját
 nekiugrok ölének
 s már rohanok is befelé
 a semmi bútorszalonjába
 egy hokedliért

drMáriás
versek

IV.

a hokedli
 egyre sötétebb
 pedig fehér volt
 csak a sok gőz
 a sok korom
 sötétíti a lelkét
 s a hokedli
 parázna mosollyal
 egyre gyakrabban simogatja
 szájával a kezét
 kezével a lábát
 lábával a farkát
 a farka meg
 minden leülésnél
 vadul beremeg
 s míg inog rajta
 a boldogan pihenő
 illatos párna
 gonoszul belelövi magát
 bele a fehér vászonba
 s nyomja az angyali szüzet
 a gonosz hokedlije

VI.

általában
 koffer vagyok
 magamat belőle öltöttem
 belőle etetem
 ő a mindenem
 én meg az övé
 s míg nyitogatom oldalait
 turkálom zsebeit
 s előtte ülve
 vég nélkül belőle
 lelkesen kanalazom magamat
 megrémülök mi lesz akkor
 ha őt már várják a pályaudvaron
 én meg még itt csücsülök
 s még mindig nem zártam
 bádogkulacsba a szívem
 hogy biztos helyem legyen
 a koffer zsebében

VII.

a kockás
 csak a kockás padlót szeretem
 nézni számolni a kockákat
 egyikről másikra
 feketéről fehérre
 mint süllyedő szigetről
 úszó ládára lépni
 mindig kerülni, kikerülni
 a másik kockát
 a feketét
 a szakadékot
 a fehérét
 a szememre forrasztott cinkes eget
 s kerülöm őket
 kikerülöm
 míg a szellő fel nem kap
 s a földhöz nem vág
 unalmas játszámja dobókockájaként
 feketén
 fehérén

XII.

mennyi buta ember
 mennyi buta ember
 mennyi buta ember
 mennyi buta ember
 s mindegyiknek hobbija van
 s mindegyiknek hobbija van
 s mindegyiknek hobbija van
 s mindegyiknek hobbija van
 a gondolkodás
 a gondolkodás
 a gondolkodás
 a gondolkodás
 helyett a beszéd
 helyett a beszéd
 helyett a beszéd
 helyett a beszéd

XIII.

minek érzek
 amikor annyian
 annyi mindent érznek
 helyettem helyetted
 magunk helyett
 önmaguk helyett
 én inkább pihenek
 s lövök
 ide is
 oda is
 emide is
 amoda is
 fejedbe is
 fejembe is
 nyugodtan
 a nagy
 munkamegosztásban

